

Puskásné Varga Ildikó óvodapedagógus méltatása:

Nagy László tollából származó idézettel szeretném kezdeni az általunk oly nagyra becsült óvodapedagógus méltatását:

„Élen állsz, és messze látszol, sose feledd, példa vagy!”

Ildikó rohanó, elvárásokkal teli életünkben is képes volt mindig példaként állni gyerekek, szülők és kollégák előtt. A nevelhetőségbe vetett hite évtizedek óta töretlen, és ezt a hitet adja tovább környezetének az óvodai hivatást választó leendő óvodapedagógusoknak.

Ildikó kapcsolata a Brunszvik Teréz Óvodával 1982 szeptemberében kezdődött. Képesítés nélküli óvónőként nap, mint nap másik csoportban kellett feladatát ellátni. Feneketlen tarisznyájába belerakhatta ennek az időszaknak az életre szóló adományait, úgy, mint szerénység, őszinteség, alázat, együttműködés, empátia, elkötelezettség, megoldások keresése, emberszeretet.

1983. szeptemberétől ezen adományokat a Gyúrói óvodában kamatoztatta 2000 július végéig.

Ildikónak mindig fontos volt, hogy munkájában fejlődjön. Képesítés nélküli óvónőként gyakran megfogalmazódott benne, hogy tudását stabil alapokra kell helyeznie. A gondolatot tett követte, 1986-ban a Kecskeméti Óvónőképző Intézetben kézbe vehette diplomáját. A lehetőségek kapujában állt, felvértezve a szakma alapjaival. Így indult el most már képesített óvónőként az óvodai nevelés szép, örömmel tarkított, bár néha rögös útján. Munkája elismerésül az óvónői munka mellett intézményvezetői feladatokkal is megbízták. Maximalizmusa, munkába vetett hite ezen a területen is megmutatkozott. Közben családja is bővült 1985-ben 1988-ban és 1992-ben is született gyereke. Családjában a feladatokat ugyanolyan elkötelezetten végezte, mint az óvodában.

2000. augusztus 1-én visszatért óvodánkba és azóta töretlenül végzi szakmai munkáját. Emlékszem azokra az évekre. A régi óvoda két egymás melletti

termében dolgoztunk mindketten. Ebből az időszakból egy fiatal, mosolygós, csendben tevékenykedő, ritkán megnyilatkozó személy képe dereng, egy olyan emberé, aki mindig a gyerekek között volt, mindig csinált valamit, nem egyszer forma- és rendbontó tevékenységet. Nem szerette a rutint, az ismétlődést, mindig új utat keresett, megoldásokat, fontos volt számára, hogy a gyerekek ne csak eltöltsék az idejüket az óvodában, hanem önmagukhoz képest maximálisan fejlődjenek, éljék meg az óvodában töltött időt ajándékként, sok-sok élményben legyen részük. Bár soha nem dolgoztunk váltótársként ugyanabban a csoportban, mégis sok szép emlékem van. Eszembe jutnak közös kirándulások, szalonnasütés a gyereknapon, szánkózások, bábozások.

Az idő múlásával egyre sűrűbben észlelte, hogy a gyerekeknek sok-sok területen van szükségük megsegítésre, a hagyományos módszerek nem mindig vezetnek célra. Fontos volt számára, hogy értse, mi mozgatja a gyermekeket, és szükség esetén tudja őket segíteni.

Egyre gyakrabban fogalmazódott meg a gondolat: - **valamit tenni kell**. Tudta, hogy új, gyakorlatban is alkalmazható módszereket, eljárásokat kell elsajátítania annak érdekében, hogy a csoportjába, az intézménybe kerülő gyerekeknek, később munkatársaknak is segíteni tudjon. Ennek az elgondolásnak az eredménye lett, hogy 2005-ben az ELTE Tanító- és Óvóképző Főiskolai Karán pedagógus szakvizsgával bővített óvodapedagógus fejlesztési szakon kapott diplomát.

Mindennapi munkájában eredménnyel hasznosította a tanulmányai, továbbképzései során tanultakat. Ezen idő alatt óvodánk alappillére lett mind szakmailag, mind emberileg. Szakmai hozzáértésével folyamatosan segítette és segíti munkatársai ismereteinek bővítését, és munkához való hozzáállását. Sokéves tapasztalata során alkalmazza a sokszínű, gyermekközpontú alternatív pedagógiai módszereket.

Csoportjában rendszeresen nevelt sajátos nevelési igényű gyermekeket. Az integrációjában végzett elméleti és gyakorlati munkája példaértékű. Úttörő munkája volt az óvodai tehetségműhelyek indításában, és alapjainak lerakásában. Tevékenyen részt vállalt uniós pályázataink elkészítésében, sikeres megvalósításában. Ennek részeként, aktív közreműködésével indult el az óvodai nyári táborozás az intézményben, mely ma már mondhatjuk hagyománnyá nőtte ki magát.

2013 szeptemberétől intézményünkben szakmai helyettesi feladatokat is ellát, a belső értékelési csoport vezetése mellett. Aktívan részt vesz az intézményben zajló önértékelési, tanfelügyeleti, minősítési eljárásokban és az azt megelőző felkészítésben.

Számára egyértelmű volt, ha feladat elé állítja az élet, akkor annak megoldásán legjobb tudásával kell dolgoznia. Személyisége okán ehhez mindig talál társakat, segítőköt az úton.

Közösségében az együttgondolkodás, csoportszellem mindig előkelő helyen állt és áll. Munkájának célja, hogy a gyerekeknek ne kész információt, tudás adjon, hanem arra adjon lehetőséget, hogy kipróbálhassák magukat, saját ítélőképességüket használják, tapasztalatokat szerezzenek, melyből következtetéseket tudnak levonni és azt felhasználni. Szakmai fejlődését nemcsak óvodapedagógusként, hanem vezetőként is szem előtt tartotta. Érdeklődése általában túl mutatott a szűken értelmezett feladatain. Új ismeretek, irányzatok felé nyitott, érdeklődő. Munkájára igényes, kritikus gondolkodása alkalmassá teszi munkájának magas szintű elvégzésére.

Szívós, lelkiismeretes, öntudatos munkájának elismerése, hogy 2018 óta mesterpedagógusként más óvodai intézmények fejlődését, és szakmai munkáját, megújulását is segíti.

Persze ő is ugyan olyan ember, mint bármelyikünk, ő sem tökéletes. Az évek során sem tudta megszeretni a pedagógiai munkához kapcsolódó adminisztrációt. Elvégzi a feladatot, de soha nem lesz kedvence, mert a gyerekek között érzi jól magát, az az ő világa. Lehet, hogy oktatási miniszterként kellene pár napot ténykednie, csökkentené az adminisztratív terheket, és akkor azt mondanánk: Mindent megtettél vagy tálán még annál is többet.

Ildi lélekben gyermek maradt. Azon emberek közé tartozik, akik örömforrásnak, hivatásnak tekintik a munkájukat. Biztos vagyok benne, ha újra kezdhethé, újra ezt a csodálatos szakmát választaná. Nyugodt szívvel mondhatom, hogy esetében egymásra talált ember és feladat.

„A gyerek az öröm, a reménység. Gyöngé testében van valami világi, ártatlan lelkében van valami égi, egész kedves valója olyan nekünk, mint a tavaszi vetés, ígélet és gyönyörűség. Gárdonyi Géza szavait idézve, kívánom, hogy Ildin kívül is mindenki érezze ezt a gyönyörűséget és ígéletet.

E gondolatokkal és a város által alapított „Martonvásár Jövő Nemzedékéért” díjjal szeretnénk Puskásné Varga Ildikónak nagyrabecsülésünket kifejezni. .